ΓΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΥΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΥΤΟ εἶν' ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Βουαροζέ. Δὲν ξέρω μόνο τί θὰ γίνη, ἂν μᾶς σωθοῦν τὰ τρόφιμα. Τότε πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ κάμουμε ἔξοδο ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων μας. Ἀφοῦ, ἐννοεῖται, φροντίσουμε ν' ἀραιώσουμε ἐντωμεταξὺ τὶς τάξεις των, ὥστε νἄχουμε νὰ κάμουμε μὲ πολὺ λίγους.

—Ναί, ψιθύρισε ὁ Πέπες, τὰ τρόφιμά μας εἶνε πολὺ λίγα, δυστυχῶς. Κι' ὁ διάβολος νὰ πάρη, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ πολεμῶ ὅλη μέρα καὶ νὰ μὴν ἔχω νὰ βάλω οὔτε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου, μόλις νυχτώσει. Στὴν ἀνάγκη ἐν τοῖς, θὰ σφίξουμε τὶς ζῶνες μας. Συνηθισμένα εἶνε τὰ βοδινὰ ἀπὸ χιόνια. Μόνο ὁ Φάβιος θὰ ὑποφέρη πολὺ κατὰ τὴν περιπέτειά μας αὐτή.

Ὁ Βουαροζὲ γύρισε καὶ κύτταξε μὲ πόνο τὸ Φάβιο.

Μὴν ἀνησυχῆτε, φίλοι μου, τοὺς εἶπε ὁ νέος. Ἐπέρασα κι' ἐγὼ τόσα βάσανα στὴ ζωή μου, ὥστε ἔχω συνηθίσει ἀρκετὰ στὶς κακουχίες καὶ στὶς στερήσεις.

—Ὡστόσο, ξεχνοῦμε καὶ κάτι ἄλλο, εἶπε ὁ Πέπες.

—Τί ; ρώτησε ὁ Βουαροζέ.

—Τὸν δυστυχισμένο Γουαψέρ. Τί θ' ἀπογίνη ὁ ταλαίπωρος αὐτός, μόνος του μέσα στὴ ζούγκλα ;

—Ἔχεις δίκηο, σύντροφε, ἀποκρίθηκε ὁ Βουαροζέ. Βρίσκεται κι' αὐτός, ὅπως κι' ἐμεῖς, στὸ ἔλεος τοῦ μεγάλου Θεοῦ. Ἂς σωθοῦμε λοιπὸν ἐμεῖς πρῶτα κι' ἔπειτα θὰ πᾶμε νὰ τὸν ἀναζητήσουμε. Ξέρεις τὴν ἐκδικητικὴ λύσσα τῶν Ἰνδῶν. Πληγώσαμε τὸ Μαῦρο πουλὶ καὶ σκοτώσαμε ἀρκετοὺς συντρόφους του. Θὰ ζητήσουν συνεπῶς νὰ πάρουν τὸ αἷμα τους πίσω, μὲ κάθε θυσία. Τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως κρυφκαίει στὴν καρδιὰ τῶν θηρίων αὐτῶν ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια καὶ πλέον. Δὲν σβύνει εὔκολα.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἔκριψαν τώρα σὲ μέρος ἀσφαλὲς τὶς ἀπαρουσιάθηκες τους, γιὰ νὰ μὴ τὶς χτυπήση κανένα ἐχθρικὸ βόλι καὶ πάρουν φωτιά. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ γιὰ τὰ τρόφιμά τους καὶ τὶς σφαῖρες τους.

Ἐνῶ οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἑτοιμαζόντουσαν ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐχθρούς τους, ὁ προδότης Βαράγιας ἔριξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ. Ἀνησυχοῦσε καὶ φοβόταν μήπως οἱ πειραταὶ ἀνακαλύψουν τὸ χρυσάφι ἀτ' τὴ λάμψη του, κάτω ἀτ' τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Ἐχάρηκε λιπὸν πολύ, βλέποντας πὼς κάποιος εἶχε σκεπάσει τὸ θησαυρὸ μὲ κλαδιά.

Θαυμάσια ! μουρμούρισε ὁ τιχοδιώκτης. Καλὰ πάνε τὰ πράγματα. Καὶ τώρα, πρέπει νὰ βρῶ τρόπο νὰ κατέβω ὥς τὴν Κοιλάδα, νὰ μαζέψω λίγο χρυσάφι καὶ νὰ τὸ δώσω στοὺς δυὸ μεγάδες. Ἔτσι θὰ γλυτώσω ἀτ' τὰ νύχια τους καὶ θὰ μείνη ὁ ὑπόλοιπος χρυσὸς δικός μου.

Δὲν ἦσαν ὅμως ἐξ ἴσου εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δυὸ πειραταὶ τῆς ζούγκλας. Πατέρας καὶ γυιὸς γκρινιάζανε καὶ τρωγόντουσαν σὰν τὰ τσακάλια, βλέποντας πὼς ἡ κατάληψις τοῦ λόφου, στὸν ὁποῖο βρισκόντουσαν οἱ τρεῖς κυνηγοί, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα.

—Σκύλε, οὔρλαξε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἔλ Μεστίζο στὸ Βαράγια. Γι' αὐτὸ μᾶς ἔφερες ἐδῶ, γιὰ νὰ πετσοκοπῶμε μ' αὐτοὺς τοὺς λῃστάς ;

Ὁ Βαράγιας τρόμαξε.

—Ἐξήγησα στὴν εὐγένειά σας, εἶπε στὸν Ἔλ Μεστίζο, ὅτι τὸν φυλᾶνε τρεῖς τρομεροὶ κυνηγοί.

—Πρέπει νὰ πιάσουμε ζωντανοὺς τοὺς ἀχρείους αὐτούς, φώναξε μὲ θυμὸ ὁ γυιὸς τοῦ Ἔλ Μεστίζο.

—Καὶ βέβαια πρέπει νὰ τοὺς πιάσουμε ζωντανούς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔλ Μεστίζο. Ἔδωσα τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ στὸ Μαῦρο Πουλί. Οἱ Ἰνδοὶ πολεμισταὶ ἔχουν τὴν ἴδια διαταγὴ ἀτ' τὸν ἀρχηγό τους. Κι' ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των, εἶνε γιὰ τοὺς ἐρυθροδέρμους νόμος ἀπαράβατος.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ ὥρα περνοῦσε.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ δὲν διεκρίνοντο καθόλου, ταμπουρωμένοι καθὼς ἦσαν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

—Πρέπει νὰ τελειώνουμε, εἶπε ὁ Ἔλ Μεστίζο στὸ γυιό του.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, γέρο.

—Ἂς προτείνουμε λοιπὸν στοὺς τρεῖς κυνηγοὺς νὰ παραδοθοῦν.

—Ἂς τὸ κάμουμε, ἂν καὶ νομίζω πὼς θὰ εἶνε χαμένα τὰ λόγια μας.

Συγχρόνως ὁ γηραιὸς πειρατὴς τῆς ἐρήμου προχώρησε στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ καὶ φώναξε στοὺς τρεῖς κυνηγούς:

—Ὦ !... Σεῖς ἐκεῖ πάνω, ἀκοῦστε τὰ λόγια τοῦ Ἔλ Μεστίζο. Ἀκοῦτε ;

—Ν' ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τὸ τσακάλι ; ρώτησε ὁ Πέπες τὸν Βουαροζέ.

—Ἀποκρίσου του, δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε τίποτε, εἶπε ὁ Βουαροζέ.

Ὁ Πέπες μισοσηκώθηκε πίσω ἀτ' τὶς πέτρες τοῦ λόφου καὶ φώναξε δυνατά, μὲ τὴν βροντώδη φωνή του:

—Τί ζητᾶει ἀτ' τοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς ὁ σύμμαχος τῶν ἐρυθροδέρμων ;

Σκοπίμως ὁ Πέπες ἐτόνισε τὰ τελευταῖα του λόγια.

Μὰ ὁ Ἔλ Μεστίζο δὲν φάνηκε νὰ πρόσεξε τὸ πείραγμα αὐτό. Εἶχε ἄλλωστε τὸ σχέδιό του. Ἤθελε νὰ ἐξαπατήση τοὺς τρεῖς κυνηγούς, νὰ τοὺς πάρη τὸ χρυσάφι καὶ νὰ τοὺς παραδώση δεμένους χεροπόδαρα, αἰχμαλώτους στοὺς Ἰνδοὺς συμμάχους του.

Ἀπάντησε λοιπὸν στὴν ἐρώτησι τοῦ Πέπε :

—Ἐγώ, ὁ Ἔλ Μεστίζο, βασιλιᾶς τῆς ζούγκλας καὶ τῆς ἐρήμου, σᾶς προτείνω νὰ παραδοθῆτε, ἂν θέλετε νὰ σώσετε τὸ τομάρι σας. Δὲν ἔχετε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Ἡ ζωή σας εἶνε στὰ χέρια μας. Ρίξτε τὰ ὅπλα σας κάτω ἀτ' τὸ λόφο κι' ἐλᾶτε, μὲ τὰ χέρια ψηλά, πρὸς τὸ μέρος μας. Διαφορετικά, μέσα σὲ τρεῖς-τέσσερες μέρες, ἂν δὲν σκοτωθῆτε ἀτ' τὰ βέλη μας, θὰ πεθάνετε ἀτ' τὴ δίψα καὶ τὴν πείνα.

—Αὐτὸ εἶχες νὰ μᾶς προτείνης ; ρώτησε ὁ Πέπες μ' ἀσυγκράτητη λύσσα.

—Ναί, αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔλ Μεστίζο.

—Λοιπόν, σκύλε τῶν δασῶν, βροντοφώνησε ὁ κυνηγός, κακιᾶς Ἰνδῆς γέννημα, σοῦ ἀπαντᾶμε κι' ἐμεῖς, πὼς μέσα σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ σ' ἔχουμε στείλει στὴν Κόλασι, κόντὰ στοὺς διαβόλους, τοὺς ὁμοίους σου, καὶ σένα καὶ τοὺς συντρόφους σου !....

—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξι ; ρώτησε ὁ Ἔλ Μεστίζο, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀτ' τὴν ὀργή.

—Ναί, ἀχρεῖε, καὶ θὰ σοῦ ἀποδείξουμε πὼς ξέρουμε νὰ κρατοῦτε τὸ λόγο μας.

Ὁ Ἔλ Μεστίζο δὲν εἶπε πειὰ τίποτε. Ἐκούνησε μόνον ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ λόφου καὶ πλησίασε τὸ γυιό του, τὸν ὁποῖο τὰ λόγια τοῦ Πέπε εἶχαν κάμει ἔξω φρενῶν.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, μιὰ ἄλλη φωνή, φωνὴ Ἰνδοῦ, ἀκούστηκε ἀτ' τὸ μέρος τῆς Κοιλάδος. Ἦταν ἕνας ἐρυθρόδερμος πολεμιστής, ὁ ὁποῖος φώναξε μὲ τὴ σειρά του πρὸς τοὺς τρεῖς κυνηγούς :

—Ἀκοῦστε, λύκοι τοῦ Βορρᾶ !.... Ἐχύσατε αἷμα ἰνδικὸ καὶ θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά. Ἐτραυματίσατε τὸν ἀρχηγό μας. Τὸ Μαῦρο Πουλὶ περιμένει νὰ σᾶς ὁδηγήσουμε ἐμπρός του δεμένους κι' ἐξευτελισμένους. Παραδοθῆτε....

Συγχρόνως ἕνας ἄλλος Ἰνδὸς ἔδειξε τὸ ἄλογο τοῦ δὸν Ἀντώνιο, ποὺ κείτοταν μπροστά του καὶ οὔρλιαξε :

—Παραδοθῆτε, λεικοὶ τοῦ Βορρᾶ ! Ἀλλοιῶς ἡ ἴδια τύχη σᾶς περιμένει κι' ἐσᾶς...

Μὰ ὁ Πέπες δὲν τοὺς ἄφησε κι' αὐτοὺς χωρὶς τὴν κατάλληλη ἀπάντησι. Τοὺς ἔβρισε ἰνδιστὶ καὶ ἱσπανιστὶ καὶ συγχρόνως ἐπιροβόλησε ἐναντίον τους.

Οἱ Ἰνδοὶ ὅμως πρόφτασαν καὶ πήδησαν πίσω ἀτ' τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου κι' ἔτσι γλύτωσαν.

—Δὲν γίνεται τίποτε μὲ τὰ λόγια, εἶπε τῶρα ὁ Ἔλ Μεστίζο στὸ γυιό του. Ἐδῶ χρειάζεται πυρπολία. Μόνο ἔτσι θὰ πιάσουμε σὰν ποντικοὺς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς λῃστάς.

—Ἔχεις κανένα σχέδιο ὑπ' ὄψιν σου ; ρώτησε ὁ νέος πειρατής.

—Ναί.

—Ποιό ;

—Τώρα θ' ἀκούσης.

Καὶ ὁ Ἔλ Μεστίζο πλησίασε ἕναν ἀτ' τοὺς Ἰνδοὺς πολεμιστὰς καὶ τὸν ρώτησε :

—Τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν εἶνε Κεμάς ;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός, μὲ λένε Κεμάδα, γιατὶ πηδῶ ὅπως αὐτὴ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο.

—Λοιπόν, Κεμάς, εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσης τὴ ζωή σου καὶ τὴ ζωὴ τῶν πολεμιστῶν σου, γιὰ νὰ πιάσουμε τοὺς τρεῖς λευκοὺς κυνηγούς ;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰνδός. Ἡ Κεμὰς εἶνε πρόθυμη νὰ πεθάνη μὲ τοὺς συντρόφους της, εἶνε πρόθυμη νὰ μὴν ξαναμπῆ τὸ χωριό της, ἀρκεῖ νὰ μείνουν τρεῖς Ἰνδοὶ πολεμισταὶ ζωντανοί, γιὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς τρεῖς λευκοὺς στὴν καλύβα τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Ἔλ Μεστίζο.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Βαράγια, τὸν ρώτησε :

— *Ἀκοῦστε, λευκοὶ τοῦ Βορρᾶ! φώναξε ὁ Ἰνδός.*

—Καὶ σὺ τί εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ κάμῃς, γιὰ νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου;

Ὁ Βαράγας δὲν ἤξερε τί ν' ἀποκριθῆ. Ἔμοιαζε μὲ τσακάλι, τὸ ὁποῖο εἶχε συμμαχήσει μὲ τίγρεις. Σκέφτηκε ὡστόσο, ὅτι ἡ ζωή του ἦταν πολύτιμη γιὰ τοὺς δυὸ πειρατάς, ὥσπου νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος ποὺ ἦταν χωμένος δῆθεν ὁ θησαυρός καὶ ἀπάντησε:

—Πρέπει νὰ μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἐγὼ μόνον γνωρίζω ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός. Θὰ ἦταν συνεπῶς ἀπερισκεψία νὰ ἐκθέσω τὴ ζωή μου σὲ κίνδυνο, χωρὶς σοβαρὸ λόγο.

—Κρύψου τότε πίσω ἀτ' αὐτοὺς τοὺς βράχους, τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι ὁ Ἔλ Μεστίζο καὶ πλησίασε τὸ γιό του, μὲ τὸν ὁποῖο ἄρχισε νὰ συνεννοεῖται χαμηλοφώνως.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Βοναροζὲ κι' ὁ Πέπες μιλοῦσαν ἐπίσης σιγὰ μεταξύ τους.

—Γνώρισες αὐτοὺς τοὺς δυὸ πειρατὰς τῆς ζούγκλας; ρώτησε ὁ Βοναροζὲ μ' ἀγωνία τὸν Πέπε.

—Ναί, Βοναροζέ, τοὺς γνώρισα.

—Εἶνε δυὸ διαβόλοι, δυὸ σατανάδες, Πέπε. Μὲ τὸν Ἔλ Μεστίζο αὐτὸν ξανάχω συναντηθεῖ. Χτυπηθήκαμε τότε γερά. Ἔχω στὸ στῆθος μου ἕνα σημάδι, καμωμένο ἀτ' τὸ μαχαίρι του, ὅπως ἔχει κι' αὐτὸς στὸ κεφάλι ἕνα σημάδι καμωμένο ἀτ' τὸν ὑποκόπανο τῆς καραμπίνας μου. Εἶνε δυὸ τέρατα, τὰ ὁποῖα ἐξέρασε ἡ Κόλασις. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ, Πέπε, τὸν ἀγατητό μου Φάβιο ἀτ' αὐτὰ τὰ θηρία!

Ἔξαφνα, ὁ Πέπες ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ Βοναροζὲ καὶ τοῦ ψιθύρισε, δείχνοντάς του τοὺς θάμνους τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ.

—Κύτταξε, σύντροφε! Τί βλέπεις;

—Πτερωτὰ λοφία Ἰνδῶν, ἀπάντησε ὁ Βοναροζέ.

—Λοιπόν, τί περιμένουμε; Ἂς λιγοστέψουμε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀντιπάλων μας.

Οἱ δυὸ κυνηγοὶ δὲν εἶχαν κάμει λάθος. Πραγματικῶς, πίσω ἀτ' τοὺς θάμνους ἦσαν κρυμμένοι τρεῖς Ἰνδοί. Ἡ καραμπίνες τοῦ Πέτε καὶ τοῦ Βοναροζὲ ἐβρόντησαν ἀμέσως καὶ δυὸ ἐρυθρόδερμοι σωριάστηκαν στὴ γῆ νεκροί.

Ὁ τρίτος θέλησε νὰ φύγῃ ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφταση. Ὁ Πέπες ἄρπαξε τὴν καραμπίνα τοῦ Φαβίου, τὸν σημάδεψε γρήγορα-γρήγορα καὶ τὸν σώριασε κάτω νεκρό.

—Τρεῖς Ἰνδοὶ λιγώτεροι, εἶπε ὁ Βοναροζέ. Ὦς τὴ στιγμή, πηγαίνουμε καλά....

Ὁ φόνος ὅμως τῶν τριῶν Ἰνδῶν εἶχε ἐξαγριώσει τοὺς δυὸ πειρατὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἐρυθροδέρμους.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, πρέπει νὰ δοθῆ ἕνα τέλος! εἶπε ὁ γιὸς τοῦ Ἔλ Μεστίζο καὶ κύτταξε ἄγρια τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἔλ Μεστίζο ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης.

Πλησίασε λοιπὸν καὶ πάλι τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἰνδῶν.

—Τί ζητεῖ ὁ Ἔλ Μεστίζο ἀπὸ τὸν Ἰνδόν, ὅστις κλαίει τοὺς τρεῖς ἀδελφούς του, τοὺς ὁποίους ἐσκότωσαν οἱ κυνηγοὶ τοῦ Βορρᾶ; ρώτησε ἡ Κεμάς.

—Θέλω, ἀπάντησε ὁ πονηρὸς πειρατής, νὰ μοῦ εἰπῆς τί πρέπει νὰ κάμουμε γιὰ νὰ πιάσουμε τοὺς τρεῖς κυνηγούς.

—Θὰ τοὺς πάσουμε, αὐτὸ εἶνε βέβαιο, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός. Ὅταν περάσουν ἀρκετὲς ἡμέρες, θὰ τοὺς ἐξαντλήσῃ ἡ πεῖνα καὶ θὰ παραδοθοῦν.

—Ναί, αὐτὸ εἶνε μιὰ καλὴ σκέψις, ἀλλὰ θὰ περάσουν ἐντωμεταξὺ πολλὲς ἡμέρες καὶ πολλὲς νύχτες.

—Ἂς περάσουν.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό. Ἐγὼ κι' ὁ γιός μου βιαζόμαστε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. Σοβαρὲς ὑποθέσεις μᾶς καλοῦν πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτά. Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε ἐδῶ, παρὰ ὦς τὸν νέο ἥλιο. Πρέπει λοιπὸν νὰ βρεθῆ ἕνας ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ πιάσουμε τοὺς κυνηγούς.

—Ἂς βρῆ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἀδελφός μου, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός, ποὺ ἔχει ὅλες τὶς ἀρετὲς τῶν Ἰνδῶν καὶ τὴν πονηρία τῶν λευκῶν.

—Ἔχω κάποιο τρόπο, εἶπε ὁ καταχθόνιος Ἔλ Μεστίζο. Θὲς νὰ τὸν ἀκούσῃς;

—Τὸ θέλω.

—Καὶ εἶσαι πρόθυμος νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ ἔδωσες προηγουμένως; Τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δέχεσαι νὰ πεθάνῃς πρόθυμα, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό μου, καὶ σὺ καὶ οἱ πολεμισταί σου.

—Ἡ Κεμὰς ξέρει νὰ κρατάῃ τὴν ὑπόσχεσί της. Μίλησε καὶ πές μου τί πρέπει νὰ γίνῃ;

—Εἶν' ἀνάγκη νὰ θυσιαστοῦν τρεῖς Ἰνδοὶ ἀκόμα.

—Ἔστω. Ποιοὶ πρέπει νὰ εἶνε αὐτοί;

—Δὲν τὸ ξέρω ἀκόμα. Ἡ τύχη θ' ἀποφασίσῃ. Δέχεσαι λοιπὸν νὰ πεθάνῃς χάριν τοῦ ἀρχηγοῦ σου;

—Γιατί ὄχι; ἀπάντησε μὲ θάρρος ὁ γενναῖος Ἰνδός. Ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε γιὰ νὰ πεθάνῃ. Ἂς γίνῃ λοιπὸν ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεσαι. Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τὸ Μαῦρο Πουλί, ὅτι διστάσαμε, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ πεθάνουμε γι' αὐτόν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν πλησίασε τοὺς πολεμιστάς του καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὴν πρότασι τοῦ Ἔλ Μεστίζο.

—Εἴσαστε πρόθυμοι ν' ἀποθάνετε ὑπὲρ τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ; τοὺς ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησαν ὅλοι, μὲ μιὰ φωνή. Θὰ πεθάνουμε, ἀφοῦ ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ.

Κατόπιν ἡ Κεμὰς πλησίασε τὸν Ἔλ Μεστίζο καὶ τοῦ εἶπε:

—Οἱ γενναῖοι Ἰνδοὶ πολεμισταὶ δέχονται νὰ πεθάνουν, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιό σας. Καὶ τώρα, πέστε μας, τί θέλετε νὰ κάνουμε;

—Πρῶτα-πρῶτα, ἀπάντησε ὁ Ἔλ Μεστίζο, θὰ σᾶς δίνετε κλῆρο μεταξύ σας γιὰ νὰ ἀποφασιστῆ ὁριστικὰ ποιοὶ θὰ θυσιάσουν τὴ ζωή τους, χάριν τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ.

—Σύμφωνοι, εἶπε ἡ Κεμάς.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ Ἰνδοὶ ἐσχημάτισαν κύκλο γύρω ἀτ' τὸν ἀρχηγό τους, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα δερμάτινο σακκίδιο τέσσερα κοκκάλινα ζάρια.

—Θὰ ρίξω τὰ ζάρια πρῶτος ἐγώ, εἶπε ἡ Κεμάς, μὲ τόλμη καὶ ἀταραξία, κι' ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ φέρουν τοὺς πιὸ μικροὺς ἀριθμούς, θὰ πεθάνουν χάριν τῶν ἄλλων. Σύμφωνοι;

Οἱ Ἰνδοὶ πολεμισταὶ ἀπάντησαν μ' ἕναν τρομερὸ ἀλαλαγμό.

Ὁ Ἔλ Μεστίζο κι' ὁ γιός του παρακολουθοῦσαν σιωπηλοὶ τὴ σκηνὴ αὐτή. Ἤξεραν τὴν ἀνδρεία τῶν ἐρυθροδέρμων καὶ τὴν περιφρόνησί τους πρὸς τὸν θάνατο καὶ δὲν τοὺς ἔκανε ἐξωστρεκὴ ἐντύπωσι ἡ ἀταραξία τῶν Ἰνδῶν πολεμιστῶν.

Ἡ Κεμὰς κούνησε τὰ ζάρια μέσα στὴ φούχτα του καὶ τὰ ἔριξε στὴ γῆ.

—Δεκατέσσερα! φώναξε ἀμέσως.

Κατόπιν πῆρε κι' ἔριξε τὰ ζάρια ἕνας ἄλλος Ἰνδός.

—Ἑφτά! φώναξε ἡ Κεμὰς σκύβοντας πρὸς τὴ γῆ.

Ὁ Ἰνδὸς κατάλαβε πὼς ἔφερε μικρὸ ἀριθμὸ καὶ πὼς θὰ ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ ἐθυσιάζοντο γιὰ τὸ καλὸ τῆς φυλῆς καὶ τὴν ἐκδίκησι τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ εἶπε:

—Ἡ Πέτρινη Καρδιὰ εἶνε ἕτοιμη νὰ πεθάνῃ! Οἱ ἀδελφοί μου θὰ κλάψουν γιὰ τὸν θάνατό μου καὶ θὰ θυμοῦνται πάντα, ὅτι ὑπῆρξα γενναῖος.

Ἔριξαν κατόπιν τὰ ζάρια καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἰνδοί. Ὅλοι ἔφεραν μεγάλους ἀριθμούς. Ἕνας ὅμως ἀτ' αὐτοὺς ἔφερε πολὺ μικρό.

Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς ὀνομαζόταν Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου. Μόλις εἶδε τὸν ἀριθμὸ ποὺ φερε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἀπότομη νευρικὴ κίνησι. Ἀμέσως ὅμως συνῆρθε, συγκέντρωσε τὴν ψυχραιμία του καὶ σὰν νἄθελε νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴ στιγμιαία ἀδυναμία του, εἶπε:

—Ὑπάρχει στὴν καλύβα τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου, νεαρὰ σύζυγος, κατοικοῦσα ἐκεῖ πρὸ ἐννέα φεγγαριῶν. Ὑπάρχει στὴν καλύβα μου ὁ γιός μου, ὁ ὁποῖος εἶδε σήμερα τὸν τρίτον ἥλιο. Ὅταν πεθάνω, φτώχεια καὶ δυστυχία θὰ πέσουν στὴν καλύβα τῆς χήρας μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ κάνει νὰ τρέμω τὸν θάνατο. Θὰ πεθάνω σὰν ἄνδρας!....

Κατόπιν ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου ἐκάθησε σὲ μιὰ πέτρα σιωπηλὸς καὶ βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις.

Ὁ Ἔλ Μεστίζο, θέλοντας νὰ παρηγορήσῃ τοὺς μελλοθανάτους Ἰνδούς, τοὺς εἶπε:

—Οἱ ἀδελφοί μου πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανοι, γιατὶ θὰ πεθάνουν γιὰ τὸν ἀρχηγό τους. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τοὺς ὑπόσχομαι νὰ ρίξω τὰ πτώματά τους στὸν πιὸ βαθὺ γκρεμό. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γδάρουν οἱ ἐχθροὶ τὰ κρανία τους.

Ὁ Βαράγας στεκόταν κοθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πιὸ παράμερα, πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο. Παρακολουθοῦσε τὸ τρομερὸ παιχνίδι τοῦ «κλήρου τοῦ θανάτου» καὶ σκεφτόταν μ' ἀγωνία τὸ αἱματηρὸ δρᾶμα ποὺ θὰ παιζόταν σὲ λίγο.

Ποιὸ νὰ ἦταν ἄραγε τὸ τρομερὸ σχέδιο τοῦ Ἔλ Μεστίζο, τὸ ὁποῖο ἀπαιτοῦσε τόσες θυσίες;

Καὶ τί θὰ γινόταν αὐτός, ὅταν οἱ πειραταὶ καὶ οἱ Ἰνδοὶ θὰ σκότωναν τοὺς τρεῖς κυνηγοὺς καὶ θὰ κατελάμβαναν τὸ λόφο;

Χίλιες ἰδέες στριφογύριζαν στὸ μυαλό του. Σκεφτόταν νὰ μαρτυρήσῃ στὸν Ἔλ Μεστίζο τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ θησαυρός, ἀλλὰ ἡ τρομερὴ ἀπληστία του δὲν τὸν ἄφινε, τὸν ἐμπόδιζε.

Ἂν ἀπεκάλυπτε τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ χρυσάφι, θ' ἀποκτοῦσε βέβαια τὴν ἐλευθερία του. Ἀλλὰ θἄφευγε ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ φτωχὸς καὶ ταλαιπωρημένος. Ὄχι λοιπόν, δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλάδος.

Ἂν ὅμως, παρ' ὅλ' αὐτά, οἱ δυὸ πειραταὶ ἀνακάλυπταν τὸ χρυσάφι; Ἦταν τάχα καλὰ σκεπασμένο μὲ τὰ κλαδιά;

Ὁ Βαράγας ἤθελε νὰ κατεῦῃ ὦς ἐκεῖ καὶ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά, ἀλλὰ φοβόταν τὶς σφαῖρες τῶν τριῶν κυνηγῶν.

«—Θὰ περιμένω νὰ νυχτώσῃ, μουρμούρισε τέλος, καὶ τότε, βοηθούμενος ἀτ' τὸ σκοτάδι, θὰ κατηφορίσω ὦς τὴν Κοιλάδα....».

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἡ ἴδια τύχη σᾶς περιμένει! οὔρλιαξε ὁ Ἐρυθρόδερμος.